

Buluşma Noktası

Çamlık'taki evin terasına gölge veren dev çam ağacının yanından geçer, basamakları çıkarsınız ve işte teras-tasınız. Gülen mavi gözleri ile teyzem merdivenin başında ayakta karşılar bizi. Arkasında büyük teyzem durur. Eniştem eski usul ferforje bahçe masasından kalkar ve keyifli bir "Hoş geldiniz," der. İşte ancak bu noktada "Çok şükür, Ayvalık'tayım yine!" derim.

Evin çift kanatlı kapısı yaz boyu hiç kapanmaz. Kalabalık ailenin İstanbul'dan, Ankara'dan, yurtdışından gelen tüm fertlerinin buluşma noktası bu evdir. Bizim gibi ailenin kışı İstanbul'da geçirenleri ya da Ankara'da olanları için Ayvalık'a gelmek demek taş merdivenleri tırmanıp terasa varmak, bu evin insanın ruhuna ferahlık veren üyeleri tarafından karşılanmak, büyüklerin hoş sohbetleri, o uzun masada yenen yemekler, kahveler, erik şerbetleri, lor tatlıları, tavşan kanı çaylar, çatal bıçak tıktırtıları, kahkahalar veya "Vah vah vah... Öyle mi olmuşlar?" arasında merdivenlere oturup o güzelim deniz manzarasına ve Tımarhane Adası'na bakmaktır.

Sonra, terasta oturan büyüklerin yanından sessizce geçerek tel kapıyı açmak ve taş evin serinliğini hissetmektir. Yüksek tavanların ferahlığı ile birlikte sizi sağlı-sollu iki salon karşılar. Arka tarafa devam edersiniz, yemek odasına geçer, kilere giden taş basamakların ve bir lavabonun bulunduğu sahanlığın sağından bu evin can damarını oluşturan mutfağa varırsınız.

Teyzem Sumru Cömert ve eniştem Özbek Cömert
"Buluşma Noktası" olan evlerinde
misafir uğurlarken

Yıllardır bu evin çocuklarının, kuzenlerinin, kuzen çocuklarının ve torunlarının büyümesine tanıklık eden Nuran Abla'yı selamlamadan, ağzından eksik etmediği sigarası ile patlıcan böreği yapışını, ada köftesi kızartışını veya

taze yapraklara dolma sarışını izlemeden olmaz. Mutfaktan nefis kokular yükseldikçe çocuklar mutfağa doluşur. Nuran Abla, “Hadeyyy!” diye bağırarak hepimizi tek haykırıшта dışarı püskürtüverir. Eh çareler tükenmez çocuklarda! Bu sefer bahçedeki meyve ağaçlarına ya da kapının girişindeki çilek tarhlarına göz dikilir.

Yaz Ayları Boyunca Her Akşam Terasta Upuzun Bir Masa Kurulurdu.

Mutfak dediğimde şimdiki mutfaklar düşünülmesin. Yerlerindeki desenli tarihî taş karoları, duvarda sıralanmış eski tarz tabak rafları, ortada kocaman bir masa, dipte sağda büyük bir davlumbaz ve ocak... Sağda cam önünde taş bir eviye ve musluk, mermer tezgâhlar ve fırının yanındaki kapıdan girilen kocaman bir çamaşılık...

Anneannemin kız kardeşi
Sabiha Teyzem evin üst
balkonunda

Şimdi unutulmaya yüz tutmuş eski Midilli tarifleri bu mutfakta hayat bulur. Yaz ayları boyunca her akşam terasta upuzun bir masa kurulur. Aile fertleri ve yakın dostlar bu masadaki keyifli sohbet ortamını, büyüklerin kahkahalarına karışan çocuk seslerini, bu masada yenilen unutulmaz lezzetleri yıllar sonra bile özlemle anarlar.

O güzel mutfakta neler pişer neler! Eh hele bir de misafir de varsa...

Misafir varsa dediğimde yanlış anlaşılmasın. Yaz ayları boyunca her gece o masa zaten en az 15 kişidir. Misafir dediğim İstanbul'dan gelen arkadaşlarımızdır. Teyzem onları da bu güzel sofraya mutlulukla davet eder.

Bayrama denk düşen bir mayıs ayında teyzemin terasa kurduğu unutulmaz sofralardan birine davetli olan okul arkadaşlarımdan biri, aradan 27 yıl geçmesine rağmen hâlâ bu sofradan damağında kalan tatları anlatır.

Elde açılmış hamuruyla patlıcan böreği, pabucaki, kendi mürekkebinde pişmiş kalamar yahnisi, ada beyi buğulama, zeytinyağlı taze iç bakla yanında Cunda enginarı, tatarator soslu taze börülce, istifno, enginarlı dere otlu pilav, ada köftesi, üzerinde sakızlı dondurma ile servis edilen lor tatlısı hâlâ anlata anlata bitiremediği lezzetlerdir.

Şimdilerde o güzel insanların çoğu hayatta olmasalar da o neşeli ve kalabalık ev sessizliğe bürünmüş olsa da, biz çocukları ve torunları bir araya geldiğimizde, büyüklerimizden öğrendiğimiz tariflere göre yemek pişirip yine bir sofraya etrafında buluşur, çocukluğumuzun en değerli anılarını tazeleyerek geçmiş güzel günlere selam ederiz.